

Arrest

nr. 149 362 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 16 maart 2015 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2015 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 maart 2015 trof de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Beslissing tot niet inoverwegingneming

Van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten [D.A.] (nationaliteit: Guinee), geboren te , op (in) [...]

heeft zich op 30/01/2015 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: Handelstraat 93/3, 2060 Antwerpen,

Uit de controles van 09/02/2015, 10/02/2015, 11/02/2015, 13/02/2015, 16/02/2015, 20/02/2015, 02/03/2015, 03/03/2015, vermeld in het verslag van 03/03/2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker kreeg een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: Handelstraat 93/3, 2060 Antwerpen.

Uit de controles van 09/02/2015, 10/02/2015, 11/02/2015, 13/02/2015, 16/02/2015, 20/02/2015, 02/03/2015, 03/03/2015. Vermeld in het verslag van 03/03/2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

Verzoeker begrijpt niet hoe het komt dat zijn aanvraag in het kader van art 9bis niet in-overweging werd genomen. Dat hij duidelijk wenst te maken dat hij voldoet aan alle voorwaarden, en zijn aanvraag dus doorgestuurd diende te worden naar de bevoegde diensten in Brussel.

www.kruispuntmi.be stelt het volgende m.b.t. de woonstcontrole:

De gemeente moet alleen nagaan of je feitelijk op haar grondgebied bevindt. De gemeente moet de nodige inspanningen doen om die feitelijke situatie te achterhalen. De woonstcontrole dient dus niet om na te gaan of je op dat adres kan ingeschreven worden in het vreemdelingenregister, of je een werkelijk gezin vormt met andere inwoners of dergelijke. De gemeente kan bijv. niet eisen dat er een schriftelijk huurcontract is (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 19 juni 2009, nr. 28893).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemeente niet de nodige inspanningen heeft verricht.

Dat deze beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt!

Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

De bestreden beslissing stelt het volgende: 'Handelstraat 93/3, 2060 Antwerpen'

Dit is flagrant onwaar! Verzoeker diende een aanvraag in op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet die het volgende vermeldt:

'... woonachtig te Handelstraat 93/3A, 2060 Antwerpen'

Dat verzoeker nooit te kennen heeft gegeven te verblijven op het adres Handelstraat 93/3, doch wel op het adres Handelstraat 93/3A!

Dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Niet alleen blijkt duidelijk uit de aanvraag dat verzoeker woonachtig is te Handelstraat 93/3A, ook het huurcontract, dat verzoeker in de bijlage voegde, specificeert appartement nr 3A!

Dat uiteraard geen positieve woonstcontrole uitgevoerd kon worden, men controleerde het verkeerde adres!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen. Hij verblijft in België en heeft zijn adres duidelijk doorgegeven.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom de burgemeester de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl duidelijk blijkt dat hij wel degelijk verblijf op het opgegeven adres en zijn aanvraag conform de wetgeving behandeld dient te worden.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Verzoeker volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor.

Dat het onredelijk is van de burgemeester om de aanvraag niet inoverweging te nemen.

Vervolgens is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."3

Zoals gesteld, dient de gemeente de nodige inspanningen te leveren om te zien of verzoeker inderdaad verblijft op het opgegeven adres.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat men dit gedaan heeft.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de reële verblijfplaats van verzoeker te onderzoeken, minstens is hier niets over terug te vinden in de bestreden beslissing.

Gelieve in de bijlage verschillende getuigenverklaringen van bureaus terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk woonachtig is op het opgegeven adres.

Dat verwerende partij echter slechts naar een verslag dd 03.03.2015 verwijst, zonder zelf stappen te ondernemen. Dat dit flagrant onzorgvuldig is!

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen, diende men het dossier door te sturen naar de bevoegde diensten.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

Men stelt immers het volgende: "Uit de controles van 09/02/2015, 10/02/2015, 11/02/2015, 13/02/2015, 16/02/2015, 20/02/2015, 02/03/2015, 03/03/2015. Vermeld in het verslag van 03/03/2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont"

Dat dit geenszins een afdoende motivering uitmaakt!

Er wordt immers louter verwezen naar een verslag van 03/03/2015.

Over welk verslag gaat dit? Wie heeft het opgesteld? Wat staat erin vermeld?

Verzoeker, noch zijn partner, hebben bezoek van de politie ontvangen noch werd er een nota of melding achtergelaten. Zij hebben geen weet van eventuele controles.

Het mag duidelijk zijn dat dit een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Dat het adres van verzoeker wel degelijk gekend is en verwerende partij het motiveringsbeginsel dan ook flagrant schendt door het tegengestelde te beweren en de controle op een ander adres uit te voeren!"

2.2. Voor zover verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende vindt waar deze verwijst naar uitgevoerde controles, vermeld in een verslag van 3 maart 2015 gaat de Raad ervan uit dat verzoeker beoogt de schending op te werpen van de formele motiveringsplicht. De verwijzing naar het verslag van 3 maart 2015 is wel degelijk een afdoende motivering. Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, zoals dit verslag, niet wordt opgenomen in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van dat stuk te vermelden, zoals in casu is gebeurd, zonder dat het nodig is dit stuk in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, p. 131-133). Verzoeker is op de hoogte op welk adres gecontroleerd werd en wanneer deze controles werden uitgevoerd. Tevens is hij op de hoogte van de inhoud van de controles vermeld in het verslag van 3 maart 2015, namelijk de vaststelling dat hij niet werkelijk op het door hem opge-

geven adres woont. Dit alles laat verzoeker toe zich met alle middelen van recht te verdedigen, wat het doel is van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt dan ook niet. Indien hij meer details wilt vernemen over dit verslag van 3 maart 2015 stond het verzoeker vrij het administratief dossier te raadplegen.

2.3. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Kernpunt van het betoog van verzoeker is dat hij nooit heeft aangegeven te verblijven op het adres Handelsstraat 93/3, doch wel op het adres Handelsstraat 93/3A. In de bestreden beslissing en in de verslagen van de wijkagenten (stukken 2 en 3 van het administratief dossier) is inderdaad het adres Handelsstraat 93/3 vermeld, doch het gegeven dat gecontroleerd werd op Handelsstraat 93/3 in plaats van Handelsstraat 93/3 A kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Immers werd op het juiste huisnummer in de juiste straat gecontroleerd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij het verkeerde adres controleerde. Uit de huurovereenkomst die verzoeker bij zijn aanvraag voegde blijkt dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, de aanduiding "3A" enkel betrekking heeft op het appartement waar verzoeker zou verblijven. Het appartement 3A is dus gevestigd op het huisnummer 93 in de Handelsstraat. Aangezien uit de verslagen van de wijkagenten die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat op dit huisnummer geen namen op bellen en brievenbussen figureren – vaststelling die verzoeker niet betwist – kan verwerende partij gevolgd worden in haar stelling in de nota dat een controle van het appartement 3A materieel onmogelijk is, wegens gebrek aan identificatie van de personen die in de verschillende wooneenheden van het pand gelegen op huisnummer 93 woonachtig zijn. Het feit dat derhalve in de bestreden beslissing en in de verslagen van de wijkagenten naar het nummer 93/3 en niet naar het nummer 93/3A werd verwezen, is irrelevant, daar het juiste pand gecontroleerd werd. Dat niet nader kon worden gecontroleerd op het nummer 93/3A wegens het ontbreken van namen op bellen en brievenbussen valt, zoals zij terecht opmerkt in haar nota, niet te verwijten aan verwerende partij, doch uitsluitend aan de bewoners van het pand 93.

2.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij niet genoeg inspanningen heeft verricht. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij op acht verschillende dagen over een tijdspanne van 21 dagen woonstcontroles heeft uitgevoerd en uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat er sprake is van 9 woonstcontroles – waarvan twee op dezelfde dag – uitgevoerd op verschillende tijdstippen en door twee verschillende politieagenten. De zorgvuldigheidsplicht vereist niet dat de verwerende partij een nota of vermelding moet achterlaten van het bezoek van de politieagenten, nog daargelaten de vaststelling dat aangezien geen namen op bellen en brievenbussen figureren, de verwerende partij in de materiële onmogelijkheid was om dit te doen.

2.6. Ter staving van zijn betoog dat hij wel degelijk verblijft op het adres Handelsstraat 93/3 A voegt verzoeker een aantal getuigenverklaringen toe aan zijn verzoekschrift. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien verwerende partij deze stukken niet kende op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing, nu blijkt dat ze niet gevoegd waren bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, kunnen deze stukken thans niet dienstig worden aangebracht om de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

2.7. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Immers vereist dit dat verzoeker aantoont dat gelijke situaties op een ongelijke wijze behandeld worden, quon non in casu.

2.8. De overtuiging ten slotte van verzoeker dat hij voldoet aan alle voorwaarden en dat zijn aanvraag diende te worden doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.9. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoeker om opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en er zorg voor te dragen dat zijn naam op bel en brievenbus vermeld staat voor zover hij nog steeds op het betrokken adres verblijft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoeker, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoeker geregulariseerd dient te worden. Zijn partner en kind bezitten immers verblijfsrecht in België.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker niet geregulariseerd wordt. Hun gezin mag dan ook niet uit elkaar gehaald worden.

Voor cliënt is het dan ook niet mogelijk in Guinée een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl cliënt zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt.

Bovendien dient men de rechten van het kind van verzoeker te respecteren!

Het kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

Bovendien verklaart art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat het pasgeboren kind van verzoeker het recht heeft een band met de vader op te bouwen, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen! 10

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Dat men het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Men dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!”

2.11. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel en houdt geen terugkeer in van verzoeker. Wanneer er geen sprake is van een verwijderingsmaatregel is een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574), net zo min als een schending van de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, nog daargelaten de vraag of de aangehaalde bepalingen rechtstreekse werking hebben. De verwerende partij heeft met de bestreden beslissing geen enkele wijziging aangebracht in de verblijfsstatus van verzoeker en dient dan ook niet te motiveren in het licht van artikel 8 EVRM of het Kinderrechtenverdrag.

2.12. Zoals reeds gezegd staat het verzoeker vrij om opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en er zorg voor te dragen dat zijn naam op bel en brievenbus vermeld staat, zodat de aanvraag wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de daarin opgenomen argumenten op hun ontvankelijkheid en gegrondheid kan beoordelen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA